

BEN DE ÇOCUK OLDUM...

Sudenaz TAŞ

Bizim okullarına geleceğimizin haberini alan o meraklı gözler bahçede beklerken anlıyorsun projenin başladığını. Hepsinin gözlerinde aynı merak aynı heyecan...

“ Acaba bugün bize neler yapacaklar?”

Sen de heyecanlanıyorsun. İçinde bir umut bir sevinç...

Güne çocukların eline bir çivi tutuşturup “Sana iç içe geçmiş iki çivi vereceğim, bu ikisini ayırır mısın?” diyerek başlıyorsun. Hep bir ağızdan “Olmaz ki buuuuu!” sesleri yükseliyor. Ayıramayız biz bunu bakışını seziyorsun, onlara pes etmemeleri gerektiğini öğretmek için cümleler sarf ederken zil çalıyor ve etkinlikler başlıyor.

Kimiyle fizik etkinliğinde Tesla Coil'i deniyorsun, kimiyle matematik etkinliğinde Gauss toplam formülünü ispatlıyorsun, kimiyleyse içlerindeki yazarları çıkarmaları için edebiyat etkinliği yapıyorsun. Hepsinin gözlerinde aynı merak aynı heyecan...

Öğle arası oluyor. İp atlıyorsun, topaç çeviriyorsun. Kimi “ Abla bizimle futbol oynar mısın?” diyor. Kimiyse “ Abla basketbol maçı yapalım.” diyor.

Nereli olduğunu soruyorlar “İLKYAR’ lıyım.” diyorsun. Hangi takımı tutuyorsun diyorlar. “İLKYARSPOR’ luyum” diyorsun.

Akşam yatakhaneye geçince bazılarına mesleğini tanıtırken ailesinden uzakta olduğu için ağrıyan karınlarına ilaç oluyorsun.

Bazen hepsiyle aynı saç örgüsünü yapıp, onların hayallerine arkadaş oluyorsun.

O an geliyor işte. Sen de çocuk oluyorsun.

ÇOCUK OLMAK...

Hayaller, düşler ve umutlar arasında hayatın en masum yerinde yaşamaktır
çocuk olmak.
Bir sonraki anda değil sanki hiç bitmeyecek gibi sadece mutlu olduğun anda kalmaktır
çocuk olmak.
Kendi kurduğu hayallerde arkadaş edinin bulutlardan yaptığı atın üzerinde
koşuşturmadır çocuk olmak.
Topunu kapıldığı gibi sokaklara koşup hava kararınca kadar sokakta oynamak,
“Yemek hazır!” diyen anneye “Acıkmadım.” demektir çocuk olmak
Gökyüzünde uçan uçurtmaya sevinmek,
saatlerce iki tekerlek üzerinde bilmediğin sokaklarda bisiklet sürmektir
çocuk olmak.
Evcilikte anne olmaktır çocuk olmak
Hiçbir kuralı ve hiçbir sonrası olmayan; dünyanın en temiz, en saf, en çikarsız halidir
çocuk olmak.
Annesi ağrıyan yerini öpünce iyileşen, öğretmeni başını okşayınca içi içine sığmamaktır
çocuk olmak.

Masumiyettir
çocuk olmak.
Güneşten sıcak bir kalple
sevmektir
çocuk olmak.
Çokta basit değil aslında
çocuk olmak.

Çünkü bir çocuk gülmezse
dünya gülmez.

Bir çocuk ağlarsa dünya ağlar.

Bir çocuk umudunu kaybederse dünya umutsuzluğa bürünür.
Bir çocuk keşfedilirse dünyanın kaderi değişir.

Biraz da kendimden bahsetmek istiyorum.

Ben de çocuk oldum. Hem de İLKİYAR'ın elinden tuttuğu bir çocuk.

Bir köy okulunun bahçesine giren bilim otobüsüne bakarken tanıştım İLKİYAR'la. Bana da çivi uzatılmıştı.

Çoban Hüseyin'in sunumunu, deneyleri ben de merakla izlemiştim.

Heyecanla girmiştim etkinliklere.

Hüseyin Hocam beni kucaklayıp omzuna aldığımda

“Büyüyünce rektör olacağım.” demiştim ben de.

Çocuk oldum ve İLKİYAR'ın keşfedip umut olduğu bir çocuk.

Okuluma geldikleri gün abla abilerimle vedalaştıktan sonra

kalemliğimdeki şu cümleyi hayatıma geçirdim. “PES ETME, ASLA VAZGEÇME.”

Çok mutlu olduğum zamanlar da oldu, zor zamanlar da. Hayatın acımasızlıklarını gördüm, ayaklarımın üstünde durmayı öğrendim. Ve büyüdüm. Ama pes etmedim.

Bana pes etmemeyi öğreten abla abilerim gibi
ben de keşfedilmeyi bekleyen o meraklı ve heyecanlı gözlerin ablası oldum.
Hani başlarken demiştim ya:
“Sen de heyecanlanıyorsun. İçinde bir umut bir sevinç.”
İşte benim heyecanım bundan kaynaklanıyor.
Tekrar çocuk olup onları güzel yerlere getirmek umudum oluyor.
Elini tutmamı bekleyen çocukların kalbine dokunmak sevincim oluyor.

Bana pes etmemeyi öğreten ablalarım, abilerim ve pamuk saçlı Hüseyin Hocam' a
teşekkür ederim. İLKİYAR İYİKİ VAR.
Sizler bana umut oldunuz.
Şimdi sıra ben de.
Keşfedilmeyi bekleyen bütün çocuklar için ben umut olacağım.
Daha gidecek yolumuz var İLKİYAR'ım...

Sudenaz TAŞ
Eczacılık 2.Sınıf

